

Der er i lægemiddellovens § 32 hjemmel til, at sundhedsministeren kan pålægge Sundhedsstyrelsen at etablere en statslig lægemiddelinformation. Bestemmelsen stammer fra 1975, men fik sin nuværende udformning i forbindelse med en gennemgribende revision af lægemiddellovens kapitel 6 i 1993 (lov nr. 280 af 6. maj 1993). Af bemærkningerne til loven fremgår det bl.a., at »som følge af fremkomsten af andre kanaler til neutral information om lægemidler til læger m.fl. er planerne om, at staten skulle påtage sig den opgave, uaktuelle.«

Jeg finder ikke grundlag for at iværksætte en systematisk efterprøvelse af oplysningerne hverken i Lægemiddelfortegnelsen eller i Lægemiddelkataloget.

Jeg er derimod indstillet på at søge etableret en enhed i tilknytning til Sundhedsstyrelsen, der kan gennemføre en medicinsk teknologivurdering af forskellige teknikker og behandlingsformer. For en sådan enhed vil det være aktuelt at foretage undersøgelser af behandlingen såvel med lægemidler, der allerede er markedsført, som med nye lægemidler. Det vil være naturligt, at resultatet af disse vurderinger omsættes i referenceprogrammer, behandlingsvejledninger eller lignende.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forhandling om redegørelse nr. R 19: Boligministerens redegørelse af 15. maj 1996 om fremtidens byfornyelse.

(Redegørelsen anmeldt 15/5 96. Redegørelsen givet 15/5 96. Meddelelse om forhandling 15/5 96).

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt indledningsvis rose boligministeren for den måde, hvorpå man har valgt at planlægge tiden frem til revisionen af byfornyelsesloven. Man har valgt at lægge op til en åbenhed, hvor der gives plads til, at ideer og nytænkning kombineret med viden og erfaring, vi allerede har indhøstet fra de tidligere år, vil få mulighed for at kunne præge de næste års indsats på området. Jeg tror, det er en god og en rigtig måde at lægge op til en nytænkning på, at der

netop er denne fase, hvor man har mulighed for også at få drøftet tingene på en fordomsfri måde.

Jeg vil også godt fra starten tilkendegive, at vi i Socialdemokratiet er enige i, at der er behov for en ny vurdering af byfornyelsesloven akkurat på samme måde, som der var behov for at finde en afløser for saneringsloven i form af byfornyelsesloven, der blev vedtaget i 1982.

Lige så naturligt er det, at vi her 14 år efter nok en gang retter blikket fremad og ser på, hvad der ligger af nye udfordringer, hvad kan der være af ting, vi bør tage ind i en ny vifte. Derfor betragter vi det som helt naturligt, at vi nu har denne debat.

Fra at koncentrere indsatsen om afhjælpning af mangler i usunde boliger og ønsket om at skabe tidssvarende boliger ser vi også sideløbende et behov for at få en mere samlet indsats, der retter sig mod at forbedre de generelle levevilkår for borgerne, og det uanset om det drejer sig om boligen, friarealer, trafikale forhold, bydele eller en bred boligsocial indsats.

Hermed ikke være sagt, at mange kommuner ikke har været opmærksomme på de mange forskellige vinkler, der er på at skulle trives og kunne trives godt. Men der er ingen tvivl om, at hvis det var muligt – og det tror vi det er – at få en koordineret indsats, så vi kunne få en større helhed i både vores by- og boligområders udvikling med udgangspunkt i velfærd, levevilkår, fysiske forbedringer m.v., ville meget faktisk være nået.

Jeg ser en mulighed for med disse mange nye aspekter at kunne få sammensat en ny byfornyelseslovgivning, som giver en helt anden bred vifte af mulige tiltag til gavn generelt for beboerne rundt i vores byer, tiltag, som dels sikrer en koordinering af de forskellige initiativer, dels også indebærer, at individuelle behov bedre vil kunne blive tilgodeset fremover. Hermed også være sagt, at vi forudsætter som en helt afgørende faktor, at de forskellige tiltag naturligvis sker i et tæt samarbejde med områdets beboere og brugere.

Når jeg netop brugte udtrykket en bred vifte af muligheder, var det også et udtryk for, at jeg meget gerne meget klart på Socialdemokratiets vegne vil tilkendegive, at det ikke betyder, at vi dermed mener, at alle opgaver i den tunge byfornyelse hermed er løst og kan droppes. Det er ikke tilfældet, tværtimod mener jeg, at der stadig væk er masser af store opgaver, der ligger foran os, såvel når vi taler om afhjælpning